

виновенъ, но доказателствата бѣха на лице. Мандаринътъ се убеди, че имаше защо да кипна.

Той се замисли малко, а после, като накара бившия ми учителъ да колѣнчи, каза:

— Всѣки, който при изпълнение на длъжноститѣ си въ Уенъ-Хио-Кунгъ измѣни на дълга си за честностъ, трѣбва да умре, и затова осждамъ Тзина на смъртно наказание чрезъ одушване. Слушайте и треперете!

Управителътъ действуваше възъ основа на законитѣ и Тзинъ трѣбваше да се покори. Сждията би го осждилъ на смъртъ чрезъ отсичане на главата, което у насъ се счита за по-тежко наказание отъ одушването. При все това Тзинъ изглеждаше, че съвсемъ не е благодаренъ за тази милостъ. Жълтото му лице бѣ позеленѣло отъ страхъ. За милостъ не смѣеше да моли, защото би било напразно. Той само ме гледаше съ умолителни очи.

Чувствувахъ се удовлетворенъ, но ми се виждаше, че наказанието е много жестоко.

Дойдоха войници съ вжжета и свързаха ржцетѣ на осждения. Не смѣяхъ да се застъпя на право за него, но все пакъ казахъ на управителя:

— Присждата, която произнесохте, е много мъдра, законна; но, ваша свѣтлостъ, справедливо ли е, щото азъ, като пострадалъ отъ престѣпление му, да понеса още по-тежко наказание? Ако съчинението ми бжде предадено на изпитната комисия тъй, както го е преписалъ този негодникъ, то ще бжда скжсанъ на изпита, а това има огромно значение за мене. Ще позволите ли на Тзинъ да поправи грѣшкитѣ си?

Управителътъ се позамисли.

— Молбата е много разумна, — продума той